

Πρόκος (διοικητής τῶν Παρισίων) Γεωργαντζῆς (ἐπὶ-
-ότης τῆς Βατρωνῆς). Θωμάδης (βαρώνος τοῦ
"Ορνέστ). Καὶ νὰ διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν κυρίαν
Καρδοβίλλην, τότε ἡ συγκινεῖται καὶ προσέχει
ὅταν τῆς τὸ εἶπῃ ὁ ὑποβόλευς. Καὶ ἀκούοντες
αὐτὴν ἐνθουσιάζονται ἄκοντες πνευματώδη φίλην, ἣτις
ἔλεγε πρὸς ἄλλην φίλην τῆς διὰ νὰ τὴν πειράξῃ ἐκ-
τελοῦσαν ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου τεμάχιον τι τοῦ
Βετχόθεν «—εἶναι καιρὸς νὰ θυμιάσω ;—» Ἐκτός
δὲ τούτου ἡ ἀπαγγελία τῆς κυρίας Καρδοβίλλης ἤχει
ψευδῶς εἰς τὰ ὅσα τοῦ ἀκροαμένου καὶ ἐν γένει ἡ
προσποίησις παρ' αὐτῇ εἶναι διόλου ἀπίθανος. Οὕτως
ἀντικυβανεται τις τὴν κυρίαν Καρδοβίλλην καθ'
ὅταν τὴν διὰκριαν τοῦ δράματος καὶ μόνον περὶ τὰ
τέλη εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν κατορθώνει —ἐπὶ
τέλους!— νὰ μεταδῶτῃ ἡμῖν τὸ οἶγος τῆς καλλι-
τέχνιδος ὅταν παραφρονούσα καθ' ὑποβολὴν καὶ
νομίζουσα ὅτι βλέπει πρὸ αὐτῆς τὸ μνημεῖον τῆς θυ-
γατρὸς τῆς ἐκφυλλίζει τὴν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀνθο-
δέσμην. Ἀτυχῶς τότε μόνον χειροκροτεῖ τις ἄκων
τὴν ἡθοποιόν.

Ὁ κύριος Γκούζας ὡς κόμης τοῦ Ἀγίου Γερμα-
νοῦ ἐπιτυγχάνει περισσύτερον τῆς κυρίας Καρδοβίλ-
λης. Ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῇ ἡ ἐπιτυχία δὲν εἶναι πλή-
ρης καὶ καταστρέφει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πάθους διὰ
τῶν συνήθων στομφοδῶν καὶ πελωρίων φωνῶν. Οἱ
ἡθοποιοὶ μας πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ
ἀπελπισία ἢ λύπη ἢ χαρὰ, ἡ ἀγανάκτησις καὶ τὰ
παρόμοια ἐλατήρια τοῦ δράματος ἐκφορῶνται καὶ
μεταδίδονται ὅχι μὲ φωνάρας, ἀλλὰ διὰ τῶν προ-
πόντων χρωματισμῶν τῆς φωνῆς, τῶν μετρίων καὶ
ὅχι δὸν Κισσοτικῶν χειρονομιῶν. Ἀλλῶς ὁ θεατὴς
αἰσθάνεται ὅτι τὸ πρὸ αὐτοῦ παριστάμενον δρᾶμα
εἶναι προσποιητόν, ἐνῶ ἡ τέχνη ἀπαιτεῖ νὰ λησμο-
νήσῃ ἀκριβῶς οὗτος ὅτι παρίσταται εἰς μίμησιν
πράξεως τελειῆς μετ' ἥθους διδασκομένης.

Τὰ αὐτὰ ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν καὶ διὰ τὸν
κ. Καπαζίδην ὡς Μάρκελλον. Ἄν φυσικώτερον ἐξέ-
φραζε τὴν ἀπελπισίαν του ἐπὶ τῷ ὑποτιθεμένῳ θα-
νάτῳ τῆς Ἰωαννίνας, θὰ μᾶς συνεκίνηε περισσύτερον.
Συνιστῶμεν αὐτῷ νὰ εἶναι φειδωλότερος τῶν δα-
κρύων καὶ τῶν ἐν τούτοις πνιγμένων φωνῶν.

Ὁ κύριος Στρεματόπουλος ὡς Παπυλλὸν ἐπιτυγ-
χάνει περισσύτερον ὅλων εἶναι τεχνίτης ἀληθῆς
διὰ τὰ κωμικὰ μέρη. Οὐχ ἥττον καλλίτερον θὰ
ἦτο νὰ ἐλησμένει καὶ οὗτος καθ' ὁλοκληρίαν τὰ
συνήθη ἀτυχῆ λογοπαίγνια διὰ τῶν ὑποίων ἢ πα-
λαιὰ σχολὴ προσεπέθει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ γελάσωμεν.
Ἀλλὰ καὶ τούτων κάμνει σπανίαν χρῆσιν, τοῦθ' ὅπερ
εἰρήσθω πρὸς ἐπαινὸν του, εἶναι ἐν μέγα βῆμα πρὸς-
τὴν πρόδον.

Ὅσον ἀπορᾷ εἰς τὴν κυρίαν Πρόκου, δὲν ἠδυνήθη-
μεν νὰ σχηματίσωμεν ἀκριβῆ περὶ αὐτῆς ἰδέαν, τοῦ
μέρους αὐτῆς ἐν τῷ χθελισμῷ δρᾶματι ὅντος ἄκων

παθητικοῦ. Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ τὸ πράξωμεν προ-
σεχῶς.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ὁ ἀνχινώστης κατάνοι ὅτι αἱ
ἐντυπώσεις ἡμῶν εἶναι ἥμισυ καλκαυτικαὶ ἐκ τῆς
χθελισμῆς παραστάσεως. Καὶ ἀναφερόμενός τις εἰς τὰ
ἐν γένει, σκέπτεται τὸ αὐτὸ περὶ πάσης ἄλλης. Ἀλ-
λὰ τίς πταίει; Ἀρὰ γε οἱ ἡθοποιοὶ; Ἀρὰ γε ἡ
ἀκροατήριον; Τὸ τελευταῖον τοῦτο, καθ' ὅσον ἡμεῖς
τοῦλάχιστον νομίζομεν. Διότι πῶς θέλετε νὰ ἔχωμεν
ἡθοποιούς, ἂν οὐ δὲν ἔχομεν ἀκροατήριον, ἂν οὐ
τοῦτο, εἴ που ὑπάρχει, προτιμᾷ νὰ μεταβῇ εἰς καμ-
μὴν ἰταλικὴν ἢ γαλλικὴν σχολαρχίαν, μόνον καὶ
μόνον διότι δὲν εἶναι ἰδική μας; Ὁ εὐρωπαϊκὸς
παρ' ἡμῖν πνίγει πᾶσαν πρόδον. Ἀλλ' ἂς τὸ ἐν-
νοήσουν οἱ κύριοι, ὅσοι προφασίζονται τὴν ἀτεχνίαν
τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς καὶ δὲν πηγαινουσιν εἰς τὰ
θέατρά μας. Δὲν θὰ ἔχωμεν ποτὲ ὑποκριτὰς ἐάν δὲν
ἀποκτήσωμεν ἀκροατήριον, καὶ κατὰ συνέπειαν ποτὲ
δὲν θὰ ἔχωμεν θεάτρον.

Καὶ οὕτω λοιπὸν ὁ ξένος ὁ ἐξερχόμενος τοῦ θεά-
τρον, ὅπως λησμονήσῃ ὅτι εἶναι ξένος μετὰξὺ ξένων,
ἐνθυμεῖται καὶ πάλιν γλυκύτερον τὰς ὥρας, ἢς διήλ-
θε παρὰ τινι φιλικῇ οἰκογενείᾳ, ἣτις εὐγενῶς πάνυ
τὸν ἐξένισεν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τὴν εὐάρεστον
ὁσμὴν τῆς πρωτοχρονιάτικης πῆττας καὶ ἀπερ-
χόμενος νὰ κοιμηθῇ, μετὰ εὐλαχιστοῦ συγκινήσεως
ἐπέυχεται καὶ πάλιν, ἀλλὰ τὴν φρονὴν ταύτην μό-
νος ἐν τῇ ὁδῷ, ἀπέναντι τῆς βαθείας χαιμερινῆς νυ-
κτός, διὰ τοὺς ξενίσαντας αὐτόν, ὁμαλόντων εὐ-
δαιμόνων. Καὶ μετ' ὀλίγον κατκαλίνεται ἐν τῇ
εὐγνωμοσύνῃ τῆς καρδίας του.

Α. Σημειώσεις.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἶναι καὶ ἄνθρωποι ποῦ λὲς κ' ἔδωσαν
χωριστοχάρτι στὴν εὐγένεια καὶ στοὺς καλοὺς
τρόπους κα' ὅταν διοῦν κανένα ἄνθρωπο μὲ
καλοὺς τρόπους καὶ εὐγένεια παθαίνουν καὶ
κάμουν ὅτι παθαίνει καὶ κάμνει ἐκεῖνος ποῦ
χώρισε τὴ γενναία του καὶ τὴ διῆ ὕστερα σάλ-
λουνοῦ π.λευρό: ζουλεύει πρῶτα, κ' ὕστερα ἡ
τὴ βρίζει ἡ τὴν περιγελά.

Γιὰ τὰ κάμη κατὰ γερὸ τοῖχο δὲν τοῦ
φθάνουν μόνε πέτρες, χρειάζεται καὶ λάσπη.
Θὰ πῆς πῶς οἱ Πελασγοὶ μόνε μὲ πέτρες ἐ-
κτεῖλαν τὰ τείχη των... μὰ τί πέτρες θεόρατες!

ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ

Τύποις Κ. Ζηβιδου καὶ Σας, ἐν Γαλιναῖ.